

RASİM RAMAZANOĞLU

DÜNYAMIZ

Bu həyatların hər biri pul qarşılığında xərclənirdi. Dünya tamam dəyişmişdi. 2026-cı il elə də asan keçmirdi. Dünya bu ilə qədər viruslarla, savaqlarla və yalanlarla boğuşurdu. Amma bir məsələ hələ də düşünməyi itirməyən insanları narahat edirdi ki, kimdir dünyanı bu hala gətirən? Yaradıcı, yoxsa Yaradıcının olmadığını isbata çalışan bir qrup canlılar. Canlılar deyirəm ona görə ki, artıq insan irqinin digər varlıqlar tərəfindən qullaşmasına inanmağa başlayırdı bu düşünməyi itirməyən insanlar. Dünyamız bizim deyildi. Bu artıq həqiqət olaraq yalana çevrilirdi. İnsanların standartlaşdırılmış həyatları zamandan tez bitirdi. Xal sisteminə keçid dünya sakinləri üçün heç də asan olmamışdı. Bu keçid üçün təxminən iki milyarda yaxın insan həyatını itirmişdi. İncə məsələsinə gəldik də isə tək bu problem olaraq qalmışdı. Amma bütöv bir insan həyatı saatbasaat izlənən sistemdə hələ ki, bu problemin önəmi o qədər də vacib deyildi. Ortalama insan ömrü isə 50-55-lərə kimi enmişdi. Yarı robot varlıqlar isə artıq dünyanın bəzi yerlərində insana inteqrasiya

olunmuşdu. Hətta bəzi iş yerlərində isə insan əvəzinə bu varlıqlar işləyirdi. Deyəsən, irqlər üstünlük zamanına yetişəndə özlərinin sonunu gətirməyi xoşlayır. Artıq kağız kitablardan əldə etdiyimiz məlumatların da yalan olduğu məlum olurdu. Qurtuluş nə idi? Azlıq həmişə olmasa da, çox vaxt çoxluğa məğlub olur. Bu insan irqinə verilən yeni dünya nəslə tükənmiş heyvanın son nümayəndəsiylə eyniləşirdi. Quruluş baxımından insan işlək olanda yararlı olar. Amma passiv qalan insan isə özünə zərər verir. Və belə bir düşüncə yaranırdı ki, yüksək olmayan mədəniyyətlər yüksək texnologiyaya sahib olanda özlərini itirirlər.. Yəni belə deyək ki, bir növ köklərində Yaradıcılıq hissi baş qaldırır. Bu hal isə hakimlik, nəzarət və sahibliyə aparır. Bu aparış da bir irqin sonunu gətirir. Məsələn, düşünək ki, sən fərd olaraq ölümsüzsən. Və təbii ki özünü digərlərindən üstün görəcəksən. Daha sonra özünə haqlar verəcəksən. Sonrasında özünü Yaradıcıya bərabər tutacaqsan. Amma bu ölümsüzlüyün sənə necə verilməsini heç zaman özünə sual etməyəcəksən. Bu hallarla indiki standartlaşmış halımızı aldıq. Dünya sakinləri olaraq, dünyaya

dəyər verməyi hündür binalarda gördük.

Məsələn, süni Günəşlər, Aylar və buludlar layihələri hələ uğursuz olsa da, davam etməkdədir. Biz dünyanı bu yollarla qoruyurduq. Ya da elə sanırıq. Bu illərə qədər hələ bir çox pul sistemi də yoxlamışıq. Hazırda, demək olar ki, kağız pullar kart sistemli pullara ududur. Görünür ki, doğurdan da kağız pullar azadlığın təməllərindən imiş. Bu ilə qədər insan irqinin məğlub olduğu böyük bir savaşı da yaşamışdı. Bu savaşı isə su qıtlığı üstündə baş verdiyini xatırlayırıq. Dünyanın bəzi ərazilərində bu problem su savaşıyla başlamasına səbəb oldu. Və irq olaraq bir daha məğlub olduq. Böyük köçlərin də şahidi olmuşuq. Və deyəsən köçlərimiz bundan sonrakı illərdə də davam edəcəkdir. Elektronlaşmış sistemdə işıqların söndürülməsi ciddi narahat edirdi bu düşünməyi itirməyən insanları. Düzdür lap əvəllər böyük dövlətlər işıq söndürülməsini balaca dövlətlərə qarşı istifadə edirdi.

Hərçənd, indi böyük dövlətlər də kiçilir. Bizim indiki zaman şirkətlərin dövlətlər səviyyəsinə çatmış olmasıdır. Bu qırıq olan fikirlərin hamısı öz irqlərinin yox olunuşunu heç nə etmədən düşünən insanların fikirləri idi. Və bir onu düşünürdülər ki, dünyanın sonu anlayışı səhvdir. Periodik olaraq irqlərin sonu olar. Dünyanın yox... Bəlkə, bu özü səhv düşüncədir. Amma hələ ki, bu düşünən insanlarda qalıb. Və düşünən insanlar da qalmaqdadır. Daha nələr qalmışdı? Sadəcə bütün insanlara vəd edilən qiyamət qalmışdı. Bu halı isə hər iki tərəf gözləyirdi. Xəstənin dərmanı gözləməsi kimi bir şey idi bu. Amma hələ də insan irqinə dünyanın görünməyən hissələrini göstərməmişdilər.

Yaddaşı silinən insanların tarixi hadisə nümunələri çox görülmüşdür. Buna Nuh tufanından əvvəlki həyatı, İsgəndəriyyə

kitabxanasının yandırılması, İsanın həyatı və bir çox başqa nümunələr var. İnsan sadəcə izləyici olaraq qaldığı tarixində idarə olunmağa məhkum edilmişdi. Kənarında qalan bu bir qrup insan da əslində başqa bir şey etmədi. Sadəcə şahidlik edir, qeydlər tutur və susurdular. Onların özlərinə tək təsəllisi isə gördüklərini olduğu kimi qeyd edib yazmaqları idi. Həyat ağacı kimi yandırılmış irqlərin, bu ağacdən kömək gözləməsi də gülünclük doğururdu. Deyəsən, sistem əvvəldən belədir. Bir qisim hər şey ağah olur, bir qisim isə uydurma nağılları yayaraq inanır və ən son qisim isə bunları analiz etmədən yaşantının bitməsini gözləyir. Bunu uzatmaq? Maraqlı hal odur ki, bu düşünməyi tam itirməyən insanlar isə çarəsizliyə məğlub olurdu. Çünki nə kitablar, nə izahlar geridə qalan insanlara kar eləmədi. Sistem isə artıq yalanı doğru kimi əks etdirməyə davam edirdi.

